

— Ей го дѣдо попъ,—каза Грозданъ.—Азъ ще го стигна.

— Иди, иди!—напжти го и дѣдо Недко.—Тамъ отива той, въ черква.

Тѣ се раздѣлиха. Грозданъ забърза, влѣзе въ улицата, изъ която бѣше тръгналъ попъ Стефанъ, но като го съзрѣ, намали крачкитѣ си, остави го да върви прѣдъ него и не го изпущаше изъ очи. Понѣкога той забързваше, но отново намаляваше крачкитѣ си. Виждаше се ясно, че той ту се рѣшаваше на нѣщо, ту се разколебаваше. Но когато попъ Стефанъ влизаше въ черковнитѣ порти, Грозданъ му подвикна. Както бѣше стѣпилъ на прага, попъ Стефанъ се обърна, видѣ Гроздана и безъ да иска, се сепна нѣкакъ, но се съвзе и наведе очи, за да чуе по-добрѣ. Грозданъ сне шапката си и низко му прошепна нѣщо. Очудване и изненада се изписа върху лицето на стария свещеникъ. Той остави Гроздана да мине прѣдъ него. И двамата влѣзоха въ черква.

XX

Много изненади трѣбваше да прѣживѣятъ люляковчани прѣзъ послѣднитѣ дни. Напослѣдъкъ дойде още една: за членъ на дружеството бѣше приетъ и Грозданъ, най-върлиятъ му противникъ до вчера. Отпущаха му и единъ доста значителенъ заемъ. Всичко това стана по прѣпорѣжката и съ порѣжителството на попъ Стефана. Не попитаха защо и трѣбва ли — думата на стария свещеникъ не можеше да не се зачита. Наскоро слѣдъ това Грозданъ липса отъ село. Ония, които отиваха въ града, виждаха го да ходи изъ пазаря и да избира добитъкъ. Въ първия пазаренъ день той не успѣ да случи такива волове, каквито искаше да купи, затова, безъ да се връща въ село, остана и за втория.